



مرورید یا کوسه؟!

مرور تاریخچه تولید و تولد پیام‌رسان‌های موبایلی را به عهده خودتان می‌گذاریم و برگردیم به اسامی و کارکردها:

«اندروید» که به بازار آمد و گوشی‌ها که هوشمند شد و سفره اینترنت که در همه خانه‌ها پهن شد، موجی از برنامه‌های پیام‌رسانی چون واتساپ، تلگرام، وایبر، تانگو و... عضو جدانشدنی گوشی‌های ما شدند و هر کدام موجی راه انداختند و محبوبیتی برای خود دستوپا کردند و برخی هم‌چون وایبر ناگهان اقول کرده و فراموش شدند. در این میان شاید تلگرام تنها برنامه‌ای باشد که با به روز کردن امکانات فراوان و سرعت عمل نرم‌افزار خود توانسته هم‌چنان محبوبیت و جایگاه خود را در بین کاربران اینترنت باز کند و یکی از بهترین و محبوب‌ترین برنامه‌های پیام‌رسانی در گوشی‌های هوشمند باشد. از حرف یک عده که معتقدند همه این برنامه‌ها کلاً مخرب هستند که بگذریم، می‌رسیم به دو راهی آنانی که می‌گویند گوشی برای کودکان زیر ۱۶ سال مناسب نیست که البته این یک عده

گذاشتن سنگ‌های پیام در آسیای دور، ارسال پیام با کبوتر در اروپا و یا علائم دودی در آمریکا و موارد بسیار زیاد و متنوع دیگر، اما امروز شاید دیگر کسی به این فکر نکند که برای رساندن اخبار، پیام یا مطالب خود از پست استفاده کند و حتی حوصله ارسال ایمیل هم از ما گرفته شده است و با پیشرفت تکنولوژی دیگر مسنجرهای کامپیوتری هم از دور خارج شده. این روزها هر کسی یک گوشی با یک برنامه پیام‌رسان در اختیار دارد و با آن مشغول است.

از چاپار تا مسنجر

همیشه سرعت در رساندن پیام یکی از آرزوهای بشر بوده و دوست داشته تا آن‌چه را در ذهن دارد، به سرعت به مخاطبش برساند، این خواسته و آرزو زمینه ایجاد ابداعات و اختراعات بشری بوده و هست و همین نیاز باعث شده که ما هر روزه اخباری از این دست را بشنویم که فلان برنامه و فلان خدمت و فلان شرکت توانسته قدمی جدید در خصوص پیام‌رسانی ارائه بدهد.

شاید به درستی نتوان تاریخ مشخصی را برای ارسال و دریافت پیام در نظر گرفت و یا قوم و مردمی را بنیان‌گذار آن دانست. به هر گوشه از تاریخ جهان که نگاه کنیم مواردی از این دست را خواهیم دید، مواردی چون چاپارخانه‌ها در ایران،





خود نیز اطلاعات را نگهداری نکنیم و آن‌ها را به یک رایانه خانگی یا هارد همراه انتقال دهیم. **برگرد سمت ایمیل:** از بسترهای دیگر ارسال اطلاعات استفاده کنیم که امکانات رمزگذاری بهتری وجود دارد، برنامه‌هایی مانند ایمیل و... **وطن دوست شو:** خوشبختانه این روزها در کشورمان پیشرفت‌های قابل توجهی در خصوص این دست از برنامه‌ها صورت گرفته است که می‌توانیم به راحتی از نرم‌افزارهای ایرانی که مانند تلگرام و اِمثال آن عمل می‌کنند استفاده کنیم، برنامه‌هایی که سرورهایشان در ایران است و ضریب امنیت بالاتری دارند. برنامه‌هایی مثل بیسفون، انار، دیالوگ و...

خودامنیتی: همیشه مراقبت، حرف اول و آخر را می‌زند و هرچه امنیت نرم‌افزارها هم بالا باشد و امکان هک آن کم، باز امکان سوءاستفاده وجود دارد پس بهتر است همیشه خودمان مراقبت کنیم و امنیت اطلاعاتمان را به دوش بکشیم.

دنیای مجازی را حقیقی امن کنیم!

ما انسان‌های معتقد به اصول دینی و احکام آسمانی هستیم و یکی از این احکام امانت‌داری است؛ پس به خود و دوستانمان تذکر بدهیم که این اطلاعات محرمانه امانت دیگران هستند که اگر به هر دلیل هم انتشار یافت، هر یک از ما موظف به رعایت امانت هستیم. اگر من و شما از انتشار و تماشای این گونه موارد حتی به عنوان کنجکاوی ساده نیز پرهیز کنیم، دنیا مجازیمان جای بهتر و امن‌تری خواهد شد.

این‌ها همه ابزارهای جاسوسی است و غیرمطمئن، اما مگر دنیای اینترنت چیزی جز این است؟ مگر هرچند یکبار اخباری نمی‌شنویم از این که سایت فلان شرکت هک شد یا عکس‌های خصوصی فلان شخص انتشار پیدا کرده و...

آیا دوباره سراغ کبوتر و دود برویم؟

آیا در این روزگار می‌توان راه‌حل را برگشت جهان به دوران پیام‌رسانی با کبوتر و دود دانست یا ما ناگزیر به استفاده از این برنامه‌ها هستیم؟ این برنامه‌ها هستند و هر هدفی هم که داشته باشند ما از آن‌ها استفاده می‌کنیم و گوشمان به این حرف‌ها بدهکار نیست. پس حالا که دچارش شده‌ایم چه کار کنیم؟

عاقلا نه رفتار کن: وقتی می‌دائیم ریسک لو رفتن اطلاعات در دنیای مجازی وجود دارد پس ببینیم چه اطلاعاتی را داریم در یک پست یا یک گروه به اشتراک می‌گذاریم. اگر این اطلاعات توسط یک فرد غریبه دیده شود برایمان مشکل ایجاد می‌کند یا نه؟ و اگر برایمان مهم هست که کسی جز خودمان آن اطلاعات را نبیند کمی دقت کنیم. **ریسک نکن:** در قدم دوم نه تنها اطلاعات خصوصی خود را در این گروه‌ها یا فضاها که امنیت آن برایمان کاملاً تأیید نشده است به راحتی نشر ندهیم، بلکه سعی کنیم در گوشی یا تبلت

مشغول تدوین قانونی هم هستند که بتوانند آن را در اتحادیه اروپا الزام‌آور کنند، اما دسته دوم، واقعیت جامعه فعلی ماست که بچه‌ها بابا مامان نگفته یا گوشی دارند و یا گوشی والدین در اختیارشان. خب صحبت با فامیل و دوستان در برنامه‌های پیام‌رسان از جمله تلگرام هم که یکی از واجبات گوشی‌ها شده و به راحتی در قالب گروه‌های مختلف عکس و فیلم و مطالب مختلف منتشر می‌شود ناگفته پیداست که این دریایی است که هم مروراید دارد و هم کوسه!

دسته چاقو یا تیغه چاقو؟

از قدیم هر وقت پای چنین مسائلی در میان بوده مثال چاقو را برایمان زده‌اند و گفته‌اند فلان چیز مثل چاقو می‌ماند و می‌توان با آن هندوانه قاچ کرد یا کسی را زخمی، بستگی به آدمش دارد، اما در بحث دنیای مجازی وقتی آموزش‌ها از کودکی شکل درستی نداشته باشد و مثل امروزه یهویی بچه‌ها بیفتند وسط هم‌چین دریای بزرگی، باید گفت که دیگر خبری از دسته چاقو نیست، بلکه تماماً تیغه می‌شود که اول خودمان را زخمی می‌کند و بعد دیگران را. بعضی کارشناسان معتقدند که برنامه‌هایی مانند تلگرام، جدا از فروش بسیار هنگفت حجم‌های اینترنتی و... تماماً ابزارهای جاسوسی هستند و اطلاعات ما را می‌ربایند و در اختیار دشمنان یا افراد سودجو می‌گذارند و برخی هم معتقدند این برنامه‌ها امنیت‌های خاصی هم دارند و می‌توان به آن‌ها اعتماد کرد. برخی هم کمی واقع‌گرایانه‌تر و البته سیاه‌تر به موضوع نگاه می‌کنند و معتقدند که فرض را می‌گذاریم که